

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuruların no'ları

20462/04 ve 21405/04

Paraşkevi İPSEFTEL /Türkiye

Başkan,

Paul Lemmens,

Hâkimler,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla 25 Nisan 2017 tarihinde Komite olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

Sırasıyla 28 Nisan 2004 ve 26 Mayıs 2004 tarihlerinde yapılan yukarıda anılan başvuruları göz önüne alarak,

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Davalı Hükümet tarafından ibraz edilen görüşleri ve bu görüşlere cevaben başvurular tarafından ibraz edilen görüşleri dikkate alarak,

Gerçekleştirilen müzakerelerin sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuranların listesi ekte yer almaktadır.
2. Paraşkevi İpseftel, 1911 doğumlu bir Türk vatandaşı olup, birinci başvurunun sunulduğu tarihte ve ikinci başvuruya ilişkin yetki belgesinin imzalandığı tarihte Atina’da ikamet etmekteydi. Başvuran 8 Mayıs 2004 tarihinde vefat etmiştir.
3. Başvuranın temsilcisi Yücel Cesur, 1 Eylül 2005 tarihli bir mektupla, Mahkeme’yi, başvuranın resmi mirasçıları olan Dimitri İpseftel ve Areti İpseftel’in başvuruyu sürdürmek istedikleri konusunda bilgilendirmiştir. Mahkeme, isimleri ekte belirtilmiş olan müteveffa başvuranın mirasçılarının, başvuruyu sürdürme konusunda gerekli meşru menfaate ve taraf ehliyetine sahip olduklarını kabul etmektedir.
4. Uygulamaya ilişkin nedenlerle, “başvuran” sıfatı, Paraşkevi İpseftel’e atıfta bulunmak için kullanılacaktır.
5. Başvuran ve mirasçıları, Çanakkale Barosuna bağlı Avukat Yücel Cesur tarafından temsil edilmektedir.
6. Türk Hükümeti (“Hükümet”) ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

7. Dava konusu olaylar, taraflarca ileri sürüldüğü şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

8. Söz konusu iki başvuru, Gökçeada'da bulunan araziler ile ilgilidir. 21405/04 no.lu başvuruya, 280 ada 7 parsel ve 20462/04 no.lu başvuruya ise 262 ada 56 parsel konu edilmiştir.

9. Adada yapılan kadastro çalışmalarının ardından, yukarıda belirtilen araziler, sırasıyla 22 Kasım 1995 ve 24 Ocak 1996 tarihlerinde, Hazine adına tapu sicilinde çalılık ve tarla olarak tescil edilmiştir. Bu çalışmaları gerçekleştiren kadastro görevlileri tarafından hazırlanan tutanakta, tapu sicilinde veya vergi kayıtlarında hiçbir veri girişi olmadığı için söz konusu arazilere ilişkin herhangi bir tapunun tespit edilmediği ve herhangi bir kimsenin bu arazilerin mülkiyetini veya zilyetliğini talep etmediği belirtilmiştir. Görevliler, en sonunda, söz konusu arazilerin kimsenin zilyetliğinde veya tasarrufunda bulunmadığına karar vermiştir.

10. Başvuran, 10 Eylül 2002 tarihinde, Türk Medeni Kanunu'nun 713 § 1 maddesi uyarınca, Hazine adına kayıtlı olan yukarıda anılan arazilerin tapusunun iptal edilmesi ve söz konusu arazilerin zilyetliğe dayalı kazandırıcı zaman aşımı yoluyla kendi adına tescil edilmeleri talebiyle Gökçeada Asliye Hukuk Mahkemesi önünde iki dava açmıştır. Başvuran, başvurusunu desteklemek amacıyla, söz konusu arazinin annesi Savasti Glaro'dan miras kaldığını ve elli yılı aşkın bir süredir bu arazinin zilyetliğini elinde bulundurduğunu belirtmiştir.

11. Yerel mahkeme, mahallinde keşif yapmış, arazinin fotoğrafları çekilmiş ve tanıkların beyanları alınmıştır. Bir tarım bilirkişisi tarafından hazırlanan rapora göre, ihtilaf konusu parseller, on beş veya yirmi yıl boyunca ekilmemiş tarım arazileriydi ve yabancı otlarla kaplıydı.

12. Mahkeme tarafından dinlenen tanıklara göre, arazi, yaklaşık 1975 yılına kadar başvuran ve eşi Panayot İpseftel tarafından ekilip biçilmiştir. Bu tarihten itibaren, araziler, Niko Apistola adlı bir şahıs tarafından keçileri otlatmak amacıyla kullanılmıştır. Başka bir deyişle, söz konusu arazi, o zamandan beri ekilip biçilmemiştir. Despinula Apistola, söz konusu araziye bu şekilde kullanmasının karşılığında başvurana süt ve peynir verdiğini

belirtmiştir. Bununla birlikte, Despinula Apistola, “kısmen araziden dolayı ve kısmen [başvuranın] yaşlı olmasından dolayı bunu yaptığını ifade etmiştir.

13. Gökçeada Asliye Hukuk Mahkemesi, 18 Şubat 2003 tarihinde, kazandırıcı zaman aşımı koşullarının karşılanmaması sebebiyle davaları reddetmiştir. Yerel mahkeme, söz konusu arazilerin yirmi yılı aşkın bir süreden beri tarım amaçlı kullanılmadığına ve söz konusu arazinin, keçileri otlatmak için kullanılmasının, ekonomik amaçlı olarak kullanıldığı sonucuna varmak için yeterli olmadığına karar vermiştir. Yerel mahkeme, böyle bir kullanım söz konusu olmadığında, arazilerin terk edildiğine ve zilyetliğin kesildiğine kanaat getirmiştir.

14. Başvuran, temyiz başvurusunda, söz konusu arazilerin ekonomik amaçlarına uygun olarak, 1975-1977 yıllarına kadar ekilip biçildiğini belirtmiştir. Türk Medeni Kanun’un 713 § 5 maddesine dayanan başvuran, arazinin mülkiyetinin, söz konusu tarihte iktisap edildiğini iddia etmiştir. Bununla beraber, başvuran, söz konusu arazinin kullanımının ekonomik amaçlı olup olmadığı belirlenirken 1975 yılında getirilen serbest hayvancılık sisteminin dikkate alınması gerektiğini ileri sürmüştür.

15. Bu bağlamda, başvuran, Gökçeada üzerinde yer alan başka bir arazi ile ilgili olarak kazandırıcı zamanaşımına dayanan mülkiyet talebine ilişkin Yargıtay 7. Hukuk Dairesi’nin 27 Ocak 2003 tarihli kararına dayanmıştır. Bu davada, Yargıtay, ada üzerinde uygulanan serbest hayvancılık sistemi ışığında, ihtilaf konusu arazinin bir tarım arazisi olarak değil arsa olarak kabul edilmesi gerektiği kanısına varmıştır. Dolayısıyla, başvuran, yerel mahkemenin, söz konusu arazileri ekonomik amacına uygun olarak kullanmadığı gerekçesiyle arazinin kendi adına tescil edilmesini reddetmek suretiyle, davasında hukuka aykırı bir şekilde hareket ettiğini belirtmiştir. Son olarak, başvuran, her halükarda, araziyi üçüncü bir şahsa kiraladığı için 1977 yılından sonra zilyetliğinin devam ettiğini ileri sürmüştür.

16. Yargıtay 8. Hukuk Dairesi, iki kararda yerel mahkemenin hükmünü onamıştır. Söz konusu kararlardan biri, 262 adada bulunan araziyle ilgili 16 Haziran 2003 tarihli karar iken, diğeri, 17 Ekim 2003 tarihli, diğeri araziyle ilgili karardır. Başvuran aleyhindeki tespite ilişkin olarak, Yargıtay, başvuranın ya da seleflerinin lehine arazinin ekonomik amacına uygun bir zilyetliğin varlığının kanıtlanmadığına karar vermiştir.

17. Yukarıda anılan kararların düzeltilmesi amacıyla başvuran tarafından yapılan başvurular, sırasıyla 13 Ekim 2003 ve 17 Şubat 2004 tarihlerinde Yargıtay tarafından reddedilmiştir.

B. İlgili İç Hukuk ve Uygulama

18. Söz konusu zamanda ilgili iç hukuk ve uygulamasına ilişkin açıklamalar *İpseftel / Türkiye* (no. 18638/05, § 20-36, 26 Mayıs 2015) kararında yer almaktadır.

ŞİKÂyetLER

19. Sözleşme'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesine dayanan başvuran, söz konusu arazilerin tapu sicilinde kendi adına tescil edilememesinden şikâyet etmiştir. Başvuran, mal ve mülkün ekonomik amacına uygun şekilde kullanımı doğrultusunda herhangi bir zamanda kazandırıcı zamanaşımı koşullarının tamamının gerçekleşmesinin, mal ve mülkü iktisap etmek için yeterli olduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, bu bakımdan, dava açarken ya da kadastro tespiti sırasında kazandırıcı zamanaşımı koşullarının gerçekleşmesini gerekli gören ulusal mahkeme kararına itiraz etmiştir. Başvuran, ayrıca, kazandırıcı zamanaşımına dayanarak mülkiyetin iktisap edildiğini ilan eden bir yargı kararının, izhari niteliğe sahip olduğunu belirtmiştir. Başka bir deyişle, söz konusu karar,

yeni bir hukuki durum yaratmamakta, sadece zilyedin geçmişte, koşulların karşılandığı sırada mülkiyeti iktisap ettiğini doğrulamaktadır.

Başvuran, ihtilaf konusu mal ve mülk üzerindeki zilyetliğini hiçbir zaman terk etmediğini ve söz konusu araziyi kiraya verdiğini ileri sürmüştür.

Başvurana göre, yerel mahkemeler, başta Türk Medeni Kanunu'nun 713 § 5 maddesi olmak üzere ulusal hukuku yanlış yorumlamıştır ve verdikleri kararlar yeterli gerekçeden yoksundu. Başvuran, bu hususta, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesine dayanmıştır.

Son olarak, başvuran, serbest hayvancılık sistemine geçilmesinin, kazandırıcı zamanaşımı yoluyla arazilerin iktisap edilmesini imkânsız hale getirdiğini belirtmiştir. Başvuran, bu sistemin, Gökçeada üzerinde önemli sayıda Yunan asıllı Türk vatandaşının yaşaması sebebiyle söz konusu yarımada uygulandığını ileri sürmüştür. Başvuran, bunların yanı sıra, kadastro çalışmaları sonunda arazilerin Hazine adına tescil edilme oranının, ülkenin diğer bölgelerine kıyasla, Gökçeada'da muhtemelen daha yüksek olduğunu iddia etmiştir. Bu bağlamda, başvuran Sözleşme'nin 13. ve 14. maddelerine dayanmıştır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

20. Başvuran, Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesine dayanarak, yukarıda alınan arazilerin mülkiyetini, kazandırıcı zamanaşımı yoluyla kanunen (*ex lege*) iktisap ettiğini iddia etmiştir. Başvuran, yerel mahkemelerin yukarıda anılan hukuk yargılamalarında mülkiyetini kabul etmeyi reddetmesinin, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki mülkiyet haklarını ihlal ettiğini belirtmiştir. Başvuran, Türk Medeni Kanun'un 713. maddesi kapsamındaki gerekli koşulları karşılar karşılamaz söz konusu arazinin kanun gereği (*ipso jure*) maliki haline geldiğini ileri sürmüştür.

21. Hükümet, başvurana katılmamış ve ilk itirazlarını sunmuştur. Hükümet, ilk olarak, Areti İpseftel'in başvuranın mirasçılarında biri olmaması nedeniyle başvuruyu sürdürme konusunda hiçbir meşru menfaatinin olmadığını iddia etmiştir. Hükümet, Mahkeme'den, başvuruyu Areti İpseftel ile ilgili olduğu kadarıyla kayıttan düşürmesini talep etmiştir.

22. Hükümet, ayrıca, başvuranın mevcut bir mülkü ya da 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ile korunan mülkiyet hakkından etkin bir şekilde yararlanma konusunda meşru bir beklentisi olmadığı gerekçesiyle başvurunun Sözleşme hükümleriyle konu bakımından (*ratione materiae*) bağdaşmadığını öne sürmüştür.

23. Hükümet, ayrıca, başvuranın ilgili iç hukuk yollarını tüketmediğini belirtmiştir. Zira başvuran, 3402 sayılı Kadastro Kanunu'nun 11. maddesinde öngörüldüğü üzere, kadastro çalışmaları sırasında araziler hakkında ne mal ve mülk talebinde bulunmuş, ne de söz konusu tespiti itiraz etmek için kadastro mahkemeleri önünde otuz gün içerisinde bir dava açmıştır.

24. Davanın esası konusunda ise Hükümet, başvuranın ne mevcut mal ve mülkünün olduğunu ne de 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ile korunan mülkiyet hakkından etkin bir şekilde faydalanma konusunda meşru bir beklentisi olduğunu ileri sürmüştür. Hükümet, mülkiyetin iktisap edilmesi için kanunen öngörülen koşulları yerine getiren herkesin, söz konusu mülkiyeti kendi adına tescil ettirme talebinde bulunma hakkına sahip olduğunu belirtmiştir. Ancak bu hak, tapuya otomatik olarak hak kazanılması anlamına gelmemektedir. Bir kişi, ancak mahkemenin kazandırıcı zaman aşımı koşullarının sağlandığını doğruladığında taşınmaz malın maliki olmaktadır. Başka bir deyişle, Hükümet, sadece kazandırıcı zaman aşımının gerekli koşullarının yerine getirilmesinin, bir taşınmazın zilyetliğini kendiliğinden mülkiyete dönüştürmediğini, ancak bunun zilyede "tescil talebinde bulunma hakkı" sağladığını ileri sürmüştür. Hükümet, bir hâkim tescil kararı verdiğinde yeni bir hukuki durumun ortaya çıktığını ve

söz konusu kararın kesinleştiği tarihten itibaren ileriye yönelik bir etkisi bulunduğunu iddia etmiştir. Sonuç olarak, Hükümet, başvuranın Türk Medeni Kanunu'nun 713. maddesi uyarınca hiçbir meşru beklentisinin olmadığını, zira söz konusu hükmün kendiliğinden mülkiyet hakkı sağlamadığını iddia etmiştir. Her halükarda, başvuranın başvurusu, mahkemelerin iç hukuku Sözleşme ile uyumlu bir şekilde yorumlamalarının ve uygulamalarının ardından reddedilmiştir.

25. Mahkeme, başvurunun her hâlükârda aşağıda belirtilen sebeplerden dolayı kabul edilemez olduğu gerekçesiyle Hükümetin tüm itirazlarını incelemeyi gerekli görmemektedir.

26. Mahkeme, kazandırıcı zamanaşımı yoluyla başvuranın söz konusu arazileri kendi adına tescil ettirememesine ilişkin şikayetinin, 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında “mal ve mülk” ile ilgili olup olmadığının incelenmesi gerektiğini kaydetmektedir (bk., *Remzi Balcı /Türkiye* (k.k.), no. 68545/01, 10 Ocak 2008).

27. Mahkeme, bir başvuranın, uyuşmazlık konusu kararlar sadece söz konusu hüküm anlamında “mal ve mülkler” ile ilgili olduğunda 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiğini iddia edebileceğini yinelemektedir. “Mal ve mülkler” kavramı, “hâlihazırda mevcut olan mal ve mülkü” içermekle birlikte başvuranın en azından mülkiyet hakkına etkili bir şekilde sahip olma yönünde “meşru bir beklenti” içerisinde olduğu varlıkları da içerebilir. Bunun aksine, uzun zamandır ortadan kalkmış olan mülkiyet hakkının da, bir koşulun yerine getirilmemesi nedeniyle ortadan kalkan koşula bağlı bir alacağın da yeniden elde edilebileceği beklentisi, Sözleşmeye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi uyarınca “mal ve mülk” olarak değerlendirilemez (bk., *Prince Hans-Adam II of Liechtenstein /Almanya* [BD], no. 42527/98, §§ 82-83, AİHM 2001-VIII, ve *Gratzinger ve Gratzingerova/Çek Cumhuriyeti* (k.k.), no. 39794/98, § 69, AİHM 2002-VII).

28. Mahkeme, içtihadı ışığında, “gerçek bir ihtilafın” veya “savunulabilir bir iddianın” varlığını,1 No.lu Protokol’ün 1. maddesi tarafından korunan bir meşru beklenti olup olmadığını belirlemek için bir kriter olarak görmemektedir. Mahkeme, mülkiyet ile ilgili bir menfaatin iddia niteliğinde olması halinde, bunun, yalnızca ulusal hukukta yeterli bir temele sahip olduğu durumlarda, örneğin bunu doğrulayan yerleşik içtihadın bulunduğu durumlarda bir varlık olarak kabul edilebileceği görüşündedir (bk.,*Kopecký /Slovakya* [BD], no. 44912/98, § 52, AİHM 2004-IX, ve *Gjonbocari ve Diğerleri/ Arnavutluk* no. 10508/02, § 90, 23 Ekim 2007).

29. Benzer bir şekilde, iç hukukun uygulanması ve doğru bir şekilde yorumlanmasına ilişkin bir ihtilafın bulunduğu ve başvuranın taleplerinin ulusal mahkemeler tarafından reddedildiği durumlarda meşru bir beklentinin ortaya çıktığı söylenemez (bk. yukarıda anılan *Kopecký*, § 50).

30. Somut davanın konusu olan olaylara bakıldığında, Mahkeme, başvuranın tapu sicilinde ihtilaf konusu arazinin tapusuna sahip olmadığı konusunda ihtilaf bulunmadığını kaydetmektedir. Mahkeme, bu nedenle, iç hukuk yargılamalarının “mevcut mülkler” ile ilgili olmadığını ve başvuranın malik statüsüne sahip olmadığını, sadece davacı olduğunu göz önünde bulundurmaktadır. Başvuranın bir mülkiyet hakkından etkili bir şekilde yararlanma konusunda meşru bir beklentisinin olup olmadığı henüz tespit edilmemiştir.

31. Mahkeme, kazandırıcı zaman aşımına ilişkin hükümlerin nasıl yorumlanması gerektiği ve bilhassa, taşınmazın mülkiyetinin kazanıldığı zaman hakkında tarafların farklı görüşleri olduğunu gözlemlemektedir. Başvuran, söz konusu arazinin mülkiyetinin mahkemelerin müdahalesi olmadan kendisine devredilmesini istemiştir. Hâlbuki Hükümet başvuranın “mevcut mal ve mülk” ten ziyade bir “talebi” olduğunu iddia etmiştir.

32. Mahkeme, Türk hukuku uyarınca, tüm yasal koşullar karşılandığında, mülkiyetin, ilke olarak, kanunen (*ipso jure*), kazandırıcı zaman aşımı yoluyla iktisap edileceğini kaydetmektedir. Ancak, Mahkeme,

ayrıca, başvuranın zilyetliğe dayalı kazandırıcı zamanaşımı yoluyla mülkiyeti iktisap etmeye yönelik yasal koşulları yerine getirip getirmediği sorusunun yetkili mahkemeler önündeki yargılamalarda belirleneceğini ve başvuranın mülkiyet hakkından etkili bir şekilde yararlanması amacıyla mülkiyetini kabul eden bir tespit kararına ihtiyaç duyduğunu kaydetmektedir (bk., bu davaya uygulanabildiği ölçüde (*mutatis mutandis*), *Trgo/Hrvatistan*, no. 35298/04, § 46, 11 Haziran 2009).

33. Bu hususta, Mahkeme, başvuranın yerel mahkemeler önünde dava açarak kazandırıcı zamanaşımı yoluyla söz konusu taşınmazın mülkiyetini iktisap etmeyi umduğunu gözlemlemektedir. Bununla birlikte, yerel mahkemeler başvuranın argümanlarını kabul etmemiş ve kazandırıcı zaman aşımı koşullarının karşılanmadığına kanaat getirmiştir (bk., bu davaya uygulanabildiği ölçüde (*mutatis mutandis*), *Bici/Arnavutluk*, no. 5250/07, § 51, 3 Aralık 2015).

34. Mahkeme'nin defaatle karar verdiği üzere, ulusal mahkemelerin başvuran lehine karar vereceğine dair bir umut, 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamında meşru beklentinin bir türü olarak değerlendirilemez. Mahkeme, anlaşılabilir basit bir umut ile daha somut bir niteliğe sahip olması ve bir yasal hükme veya yerleşik içtihadı dayanması gereken meşru beklenti arasında bir fark olduğunu kaydetmektedir (bk., yukarıda anılan *Kopecký*, § 52; *Bozcaada Kimisis Teodoku Rum Ortodoks Kilisesi Vakfı /Türkiye* (k.k.), no. 22522/03, 9 Aralık 2008; ve *İpseftel/Türkiye* no. 18638/05, §§ 58, 26 Mayıs 2015).

35. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, Mahkeme, kazandırıcı zaman aşımı talebi bağlamında, başvuranın 1 no.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında "mal ve mülke" sahip olmadığını tespit etmiştir.

36. Somut başvuru, ayrıca, Mahkeme'nin *İpseftel* (yukarıda anılan, § 18) davasındaki kararından farklıdır, o davada Mahkeme, yerel mahkemenin gerekçesine dayanarak başvuranın, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi tarafından korunan meşru bir beklentiye sahip olduğu sonucuna

varmıştır.Söz konusu davada yerel mahkeme, gerekçesinde, başvuranın meşru bir beklentiye sahip olduğu kabul edilmesine karşın 2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu'nun 11. maddesi hükmüne dayanarak talepleri reddettiğini belirtmiştir. Söz konusu kanunun 11. maddesi, kültür ve tabiat varlıklarının, koruma alanlarının ve sit alanı olarak belirlenen arazilerin kazandırıcı zaman aşımı yoluyla iktisap edilemeyeceğini öngörmektedir. Burada durum bu şekilde değildir.

37. Bunun yanısıra , Mahkeme, Gökçeada Mahkemesinin mahallinde keşif yaptıktan, tanıkların ve aynı zamanda yerel ve teknik bilirkişilerin beyanlarını aldıktan, bir ziraat mühendisinden teknik ve zirai bir rapor aldıktan ve kadastro ve vergi kayıtları gibi bazı belgeleri inceledikten sonra, ihtilafli arazilerin mülkiyetini kazandırıcı zaman aşımı yoluyla iktisap etme koşullarının karşılanmadığı sonucuna vardığını gözlemlemektedir. Bilhassa, yerel mahkeme, söz konusu arazinin 15-20 yıldır ekilip biçilmediğini ve hayvanlar arazi üzerinde otlatılıyor diye arazinin ekonomik amaca uygun bir mal ve mülk olarak değerlendirildiğinin düşünülmediğini belirtmiştir. Dolayısıyla, ilgili mahkeme, başvuranın kazandırıcı zaman aşımı yoluyla arazinin mülkiyetini iktisap etmesine imkan verecek şekilde zilyetliğini kanıtlamadığına karar vermiştir.

38. Mahkeme, ulusal makamların ve bilhassa mahkemelerin öncelikli olarak görevinin iç hukuku yorumlamak ve uygulamak olduğunu kaydetmektedir. Mahkeme'nin iç hukukun doğru bir şekilde yorumlandığını ve uygulandığını teyit etme konusundaki yargı yetkisi sınırlıdır ve ulusal mahkemelerin yerine geçmek gibi bir işlevi bulunmamaktadır (bk., *García Ruiz/İspanya*[BD], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I). Daha ziyade, Mahkeme'nin rolü, ulusal mahkemelerin kararlarının keyfilik veya açıkça mantıksızlık nedeniyle kusurlu olmamasını sağlamaktır (bk., *Weitz/Polonya*(k.k.), no. 37727/05, 23 Haziran 2009).

39. Mahkeme'ye göre, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin aksine, yerel mahkemeler tarafından söz konusu davanın değerlendirilmesi ve verilen kararlar, keyfi veya açıkça mantıksız olarak değerlendirilemez.

40. Mahkeme, ayrıca, iç hukuk yargılamalarının ve sonuçlarının adillğine yönelik bir değerlendirme yaparak başvuranın Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi kapsamındaki şikâyetini sonuçlandırdığını kaydetmektedir.

41. Dolayısıyla, başvuranın Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ve 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikâyetleri açıkça dayanaktan yoksun olup, Sözleşme'nin 35 §§ 3 ve 4. maddesi gereğince reddedilmelidir.

42. Başvuranın Sözleşme'nin 13 ve 14. maddesi kapsamındaki şikâyetleri konusunda ise Mahkeme, söz konusu şikâyetlerin yerel mahkemeler önündeki yargılamalarda asla dile getirilmediğini kaydetmektedir. Dolayısıyla, söz konusu şikâyet, iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle Sözleşmenin 35 § 1 maddesi uyarınca kabul edilemezdir ve dolayısıyla, Sözleşme'nin 35 § 4 maddesi uyarınca reddedilmelidir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvuruların *birleştirilmesine*;

Başvuruların kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, İngilizce olarak tanzim edilmiş olup; 18 Mayıs 2017 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Paul Lemmens
Başkan

Başvuru Numaraları 20462/04 ve 21405/04

1. Paraşkevi İPSEFTEL
2. Dimitri İPSEFTEL
3. Areti İPSEFTEL